

havde vidnet om sin Livsfilosofis bristende Bærekraft, fik Per en lignende Fornemmelse af lykkelig undsluppen Livsfare som dengang, da han modtog Efterretningen om Løjtnant Iversens Selvmord. Ved hans feberhede Haand var han bleven ført ind i mørke, øde og vilde Egne af Aandens Verden, hvis skuffende Ørken-Luftsyn og Hildringer længe havde lokket ham paa Afstand. Og dog! Han vilde altid mindes den ulykkelige og ensomme Mand med Taknemlighed og Kærlighed. Endnu i sin Død var han bleven ham en Lærer og Befrier.

Derfor harmede det ham ogsaa at være Vidne til den hovevende Medlidenhed, som kom tilorde rundtom hos Folk, der sad hyggelig beskærmet af deres egen Lidenskabsløshed og aldrig havde følt nogen titanisk Drift til at kæmpe med Guderne. Særlig opbragte Svigerfaderen ham med sin overbærende Hovedrysten.

„Ja, saadan maatte det jo ende! Det var næsten til at forudse. Hvad andet skal det vel føre til, naar man ikke kan naa til Forligelse med sig selv? Jeg har altid haft oprigtig ondt af ham, stakkels Mand!“

Der brændte Per et hvast Svar paa Tungen; men som saa ofte før gemte han for Ingers Skyld sine Følelser hos sig selv og tav.

\*

\*

\*

Nu gik der igen et Aar, og et til, og endnu tre, der alle forsvandt med den særegne, umærkelige Hast, som Tiden har paa Landet, hvor den enkelte Dag kan krybe langsomt nok afsted, men hvor Aarene flyver. I den lille Villa-Idyl under Rimalts grønne Banker tumlede allerede tre Børn, en fem Aars Dreng og to Smaapiger, ægte Sidenius'er, lysblaaøjede og brunlokkede. Den store Aaregulering var for længe siden heldig afsluttet, og Per havde ofte talt om at søge andetsteds hen; men Inger vilde nødig bort fra Egnen; hun elskede sit nye Hjem, som hun før havde elsket det gamle, og satte sin Stolthed i at gøre det til et Mønster paa Orden og Hygge.